

١٢٣

اَوَّلِي ابُو فُلَك يَتَرِي رِيحِ اَحْمَدِي
 اَوْجَتِ اِحْمَدِي بِيگِ اَوَّلِي كُحُوِي

روز شب اُمید منِ هشی این بُود ای اصرار بجایِ موم خوش بُود
از هر چه گشتی از برام تا بُود آه از موم کی گشتی افلاک

۱۰۱
 مَلِكِ حَيْتُ اسْوَعَا بِاَضْوَةِ الْحَيَاةِ
 بِسْمَا حَيْتُ اَدْرِى الْيَوْمَ كَمِ الْبَيْتِ
 يَهْتَمُّ الْعَالَمُ بِسَيِّئِ اَوْ شَيْئِ حَيٍّ
 يَكْطَعُ نَحْرًا اَوْ اَلْعَدُوَّ اِنَّ الْفِرَاقَ

میگفت همی من باید زارم
پای بر روی دامان تو ببارم

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
يَكْبُرُ وَالِدَيْهِ إِيمَانًا
اللَّهُ يَتْلُو فِي هَذِهِ السُّرَّةِ
اللَّهُ يَتْلُو فِي هَذِهِ السُّرَّةِ

رفتی از برم ای صغریه
چو جرم گناه عدل و تقصیر
خوش گشتی تو سیراب از دم
وای از آن جفای دخی بسیار

من غیر الصبر ماعدی کل حاره
شیر طح پی پید امک المکاره
هر البقلب ما یلتخذه نار
او پیشتی اثل سی من عقیه عیال

بر خاک بلا افتاده کی اکنون
ا کلم از دو دیده چاره چون
ای اصغر از هر شد دل من خون
عالم از فراق تو شد صد حاک

پیش اثل عقیه پی بالخال
حیی انظر المهد و المهد خالی
ربک الله تنک از صیرالی والی
در لک یک پی اسم السهم و توار

دستی تو و محمود مرا بختی
ما ندیم من بیاخ تو جور کنی
اندک ر بلا از هر حوظ دین
کالی اکنون روم هر هنر الله

دست یک آوردی یولی از رشت
تلی ابرو هتک پی انگه صند
شوف امک ایاه عالم او پرو
مایه مدلول اخلی للقر و بار

سُورَةُ الْحَمْدِ تَرْمِ اَصْفَرُ اِيْرُوحِ رَوَانِ سَكِرْمِ اَصْفَرُ
اِيْاهِ مَيِرِ اَوْرَمِ اَصْفَرُ اَزْ كِهْوَارِه اَفْتَادِي هِرَا بِرْخَاكْ

اَوِيْ اَوِيْكَ لَتَخْلِيْ بِاِسلَوِه بِيْكَ اِيْامِيْ حِيَاثِ مَرْوَه اَوِ
بِيْ اَمِيْا اِجْتِيْ بِبِيْ هَالْبِلَوِه بِلَوِه اَمَّا صَلَاها اَتَصِيْرُ بِالْمَلَكِ

اَلْوَنُ مِيْ رُوْحِ بِاِحَالَتِ مُضْطَرِ بِيْ تُوْ دَرْمَدِيْه اِيْه اَوْر
اَلْمَلَكِ كَرِ بِرْ سَدْ كُوِيْ اَصْفَرُ كُوِيْ كَشْتِه شَدْ مَا نَدَمُ مِنْ خَلَاكْ

ای کشته تیرا صغرای اصغر م
مرحله

ای طفل پیشتر اصغرای اصغر م ای کشته تیرا صغرای اصغر م

چون هر ماه محمود از راه کین اکنون رهای اصغرای نازنین
تیره سه شعبه سویت ایبه چین بی حرم تقصیر اصغرای اصغر م

وای از حقای قوم شوم بلید دست پدر ای طفل و گشتی شهید
از تو در می گشته ام تا امید وار این جهان گیر اصغرای اصغر م

مادر غرای تو شستم هجی تو سوی آن دار جهان عازمی
رختی اندر صاحت عالمی مالا و دلگیر اصغرای اصغر م

دیده گسار می آید اصغر م امید می بود ای مه انور م
دست مرا گیری ز راه کرم چون می شوم پیر اصغرای اصغر م

میخواهم چون روز مرگم رید منرا گذاری از وفا دلحد
کی خواستم من مانم اصغر م وای ازین تقدیر اصغرای اصغر م

می گوییم از کر بلا ای صبی همراه قوم کینه سوی وطن
 گوئیم صبی از جور اهل بیت دست مرا گیر ای صوای اصغر
 برسند اگر اندر وطن کودکان برگو چه شد آن طفل شیرین زبان
 گوئیم که شد مقتول قوم خان لب تشنه پی شیر ای صوای اصغر
 رفتی ای نور دل مرگش دیدار ما گشته بر روز جزا
 گوید قرآنی روز شب زین عزا ای کشتی پیر صوای اصغر

وَأَدَا الْحَوْدَةَ سَمِعْتُ
بِأَيِّ دَنْبٍ قُتِلْتُ
مَوْجِ

هَذَا أَهْلُ بَابِ عَبْدِ اللَّهِ الطُّفْلِ شَهْرُ ذِيهِ ظَافِي بِالطُّفْلِ يُجْتَلِ

بِأَيِّ ظَافِي الطُّفْلِ هَامٍ حَرَمِهِ وَأَبْرَهُمْ مَسْمُومًا يَا وَيْلَى أَجْتَلَهُ
بِأَيِّ أَبَوَالِيهِ أَبَوَادِي كَرِيمِهِ أَوْ هِمَّةِ أَهْلِيهِ ظَلْتُ تَجْعَلُ

هَمُّ الْأُمْلِكُ مِنْ صَابِ الْخَرِّ صَابَ قَلْبِ حَيْثُ أَبَى سَيْدِ الْبَشَرِ
وَالرَّبَابِ اتَّقِصِحْ أَهْلُ أَمَلِ الدَّهْرِ كَطَعُ قَلْبِي أَوْ هِمَّةٌ مَا تَجْعَلُ

هَمُّ مُهَيِّبٍ أَوْ حَزِينٍ دَلَالِي خَلِّ رَاحَ عَبْدِ اللَّهِ أَوْ عَطَاةُ الْخَجَلِ
مَنْ عَقَبَ عَيْنَهُ بَعْدَ مَا رِيدَ أَظْلُ ظَلَّتْ شَيْئِي أَوْ دَمْعَتِي دَمُ تَهْلُ

رَحِمْتَ عَنِّي يَسِيرِي وَأَقْلَبِي الْبُحْرُ أَوْ تَذَرِي غَيْرَكَ مَا إِلَى أَبَدٍ أَبَدٍ
أَنْتَ رَوْحِي حَيْثُ يَسِيرِي وَالْجَدُّ رَحِمْتَ عَنِّي إِسْلُوكِي يَا زَاغِي النَّسْرِ

رَدِّكَ إِنَّكَ تَكْبُرُ ابْتِدَؤُ حَتَّى لَوَدِدْتُ يُولِيكَ لَيْلًا أَمِينَتِي
بَدَلُكَ إِنِّي لِي بِسَبِيلِ الْخَوْشِيِّ يَا ثَمَرُ قَلْبِي أَوْ سَبِيلِ سَيْدِ الْمَرْحَلِ

سَمَرُو مَطْلُوبِ اِنَّهٗ جِئْتُ الرَّاهِلَةَ
 جَرَحَ قَلْبِي حَزَنًا اَوْ شَيْطَانًا
 تَحْتَلُّ طَامِي اَوْ دَلَالِي اُخْرَى
 حَيَّوْا عَلَى الْيَوْمِ بِالطُّفْلِ تَنْفُصُ

هَيْتَ يَسِي اَوْ يَارَ اَوْ اَقَانِي الْاَجَلَ
 طَاعَ سَوَا مُنَوِّئِي اَوْ خَابَ الْاَجَلَ
 اَوْ بَعْدَ مَا رِيْدَ اَنْهٗ مِنْ عَقْدِ الْاَجْلِ
 مَا لَمْ يَسُوْا اَوْ خَابَ الْاَجَلَ

مَا تَكْلِي اَكْلُوْنَ اَخْلِيْكَ اَوْ اَوْجَعُ
 مَيْتِيْ وَابْطُولِ الدَّرَجُ اَنْعَمُ وَوَجَعُ

رَيْتَ سَهْمًا اِلَّا حِكْ اَبْقَلِيْ يَلُوْجُ
 وَاِنَّهٗ سَاهِمٌ يَسِي اَوْ مَا تَحْتَلُّ